

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. V. T.**, zastoupen JUDr. Oktaviánem Kociánem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 77/12, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 30 Af 39/2019 - 51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 30 Af 39/2019 - 51, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2019, č. j. 14828/19/5200-10422-705050, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20 342 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Oktaviána Kociána, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „finanční úřad“) podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyrozuměl žalobce platebním výměrem ze dne 26. 4. 2018, č. j. 989342/18/3304-50522-712170, o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za 4. čtvrtletí roku 2015 ve výši 318 409 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. 14828/19/5200-10422-705050, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr finančního úřadu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 30 Af 39/2019 - 51.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na to, že žalobce v podané žalobě nijak nepolemizoval s výší stanoveného penále, neohrazoval se proti způsobu jeho výpočtu ani neuváděl, že by mu penále bez ohledu na doměřenou daň nemělo být vůbec předepsáno. Veškeré jeho námitky směřovaly pouze proti dodatečnému doměření DPH za 4. čtvrtletí roku 2015 platebním výměrem ze dne 29. 3. 2017, v jehož důsledku mu následně finanční úřad samostatným rozhodnutím doměřil předmětné penále. Výhradně jen od nezákonnosti platebního výměru na DPH dovozoval pak nezákonnost doměření sporného penále.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že žalobu proti rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil dodatečný platební výměr na DPH za 4. čtvrtletí roku 2015 ze dne 29. 3. 2017, již krajský soud pravomocně zamítl svým rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 43/2018 - 44. V tomto rozsudku se krajský soud vyrovnal se všemi argumenty, které žalobce vznesl proti dodatečnému doměření DPH za výše uvedené období a které zopakoval i v nynější žalobě.

[6] Krajský soud následně uzavřel, že nemá důvod se od svých závěrů v nynější věci nikterak odchylovat. Ostatně žalobce si byl sám vědom toho, že výsledek řízení o doměření penále na DPH je beze zbytku závislý na výsledku řízení o doměření samotné DPH. Krajský soud proto žalobu zamítl, přičemž ohledně zákonnosti doměření samotné DPH plně odkázal na svůj rozsudek č. j. 30 Af 43/2018 - 44.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel zdůraznil, že napadený rozsudek úzce souvisí s rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 43/2018 - 44. Z tohoto důvodu stěžovatel nynější kasační stížnost odůvodnil shodně jako kasační stížnost směřující právě proti rozsudku č. j. 30 Af 43/2018 - 44 (vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 274/2020). Předně tvrdil, že krajský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal s žádnou z uplatněných žalobních námitek. Dále byl názoru, že složení kupní ceny za movité věci do úschovy svěřeneckého správce nelze považovat za okamžik přijetí úplaty podle § 21 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o DPH“). Namítal taktéž, že kupní smlouva nemohla vůbec nabýt platnosti a účinnosti, neboť trpěla neodstranitelnou vadou. Stěžovatel taktéž konstatoval, že nelze spatřovat žádnou vazbu mezi kupní smlouvou ze dne 14. 12. 2015 na straně jedné a kupní smlouvou ze dne 18. 1. 2016 na straně druhé. Konečně pak krajskému soudu vytýkal aplikaci nepřiléhavé judikatury. Z uvedených

pokračování

důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázal na své rozhodnutí o odvolání, vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se plně ztotožnil. Žalovaný dále poukázal na to, že stěžovatel v žalobě brojil pouze námitkami, jež směřovaly proti rozhodnutí o stanovení daně, avšak žádným způsobem nenapadl např. způsob výpočtu úroku z prodlení, dobu, za kterou mu byl úrok vypočten atp. Stěžovatel pouze namítal nezákonnost rozhodnutí o stanovení daně, od něhož pak dovozuje nezákonnost platebního výměru na úrok z prodlení. Žalovaný má však za to, že nelze v žalobě a ani v kasační stížnosti úspěšně namítat, že úrok z prodlení je nezákonný proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 141/2018 - 29, ve kterém soud konstatoval, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost (jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení). Žalovaný dále podotknul, že přezkoumává-li odvolací orgán rozhodnutí, kterým byl daňový subjekt vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení, zjišťuje, zda byly naplněny zákonné předpoklady podle § 252 daňového řádu. Pokud byly zákonné předpoklady pro předpis úroku z prodlení splněny, pak odvolací orgán zkoumá, zda byl úrok z prodlení vypočten za použití správné sazby a stanoven za správný počet dní prodlení. Rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 22. 3. 2018, č. j. 12869/18/5300-21443-701707, bylo stěžovateli doručeno dne 22. 3. 2018 a k tomuto dni byla DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2015 stanovena pravomocně. V projednávaném případě se tedy stala předmětem úročení doměřená DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2015, jejíž původní splatnost nastala dne 25. 1. 2016. Vzhledem k tomu, že předmětná DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2015 nebyla uhrazena k datu její původní splatnosti, dostal se stěžovatel do prodlení, z něhož mu vznikla zákonná povinnost uhradit úrok z prodlení. DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015 byla na osobní daňový účet daňového subjektu vedený u správce daně uhrazena dne 26. 4. 2017, a stěžovateli proto vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu. O výši úroku z prodlení byl stěžovatel prokazatelně vyrozuměn platebním výměrem na úrok z prodlení. Žalovaný proto uzavřel, že zákonné předpoklady pro předpis úroku z prodlení byly, vzhledem ke vzniklému prodlení s úhradou daně, splněny, že byl úrok z prodlení stanoven za správný počet dní, a že pro jeho výpočet byla použita v souladu s § 252 daňového řádu sazba, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšená o čtrnáct procentních bodů, platná pro první den příslušného kalendářního pololetí. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem a zcela respektuje pravomocné rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 22. 3. 2018. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel kasační stížností brojí proti rozsudku, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení na DPH za 4. čtvrtletí roku 2015 ve výši 318 409 Kč.

[13] Podle § 252 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020: (1) *Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. [...] (6) Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*

[14] Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost (jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení).

[15] Již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, publikovaném pod č. 1182/2007 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis úroku z prodlení (za předchozí právní úpravy označeného jako „penále“), zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil, a zda se penále počítá v souladu s právní úpravou. Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani úspěšně namítat, že rozhodnutí týkající se úroku je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně (srov. i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37).

[16] V nyní projednávané věci je nutné posoudit, zda má zdejší soud prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něž *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Konkrétně jde o to, zda má soud přihlédnout i ke skutečnostem, které nastaly později, a zohlednit pozdější zrušení doměřené daňové povinnosti.

[17] Stěžovateli byla doměřena DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015 platebním výměrem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 625998/17/3304/50522-712170. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018,

pokračování

č. j. 12869/18/5300-21443-701707 tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil platební výměr finančního úřadu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 43/2018 – 44. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 8. 2021, č. j. 2 Afs 274/2020 - 20 tak, že napadený rozsudek krajského soudu č. j. 30 Af 43/2018 – 44 i rozhodnutí žalovaného č. j. 12869/18/5300-21443-701707 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl závěr orgánů finanční správy (aprobovaný krajským soudem), že k přijetí úplaty by mělo dojít ke dni složení kupní ceny do úschovy svěřeneckého správce: „*Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem správce daně a žalovaného, že složením částky odpovídající kupní ceně na účet svěřeneckého správce přijal stěžovatel úplatu za zdanitelné plnění. Nehledě na to, zda vůbec lze složení budoucí kupní ceny ve formě předmětu úschovy kvalifikovat jako úplatu za zdanitelné plnění ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) ZDPH, je podstatným hlavně fakt, že předmětné finanční prostředky nepřijal dne 15. 12. 2015 stěžovatel, nýbrž třetí osoba (schovatel – „svěřenecký správce“). Nejvyšší správní soud považuje za zřejmé, že hovoří-li § 21 odst. 1 věty první ZDPH o „přijetí“ úplaty, rozumí se tím přijetí úplaty plátcem daně, tj. poskytovatelem zdanitelného plnění (stěžovatelem), a nikoli třetí osobou (schovatelem či svěřeneckým správcem), která není poskytovatelem zdanitelného plnění. Z pohledu schovatele totiž není předmět úschovy úplatou za zdanitelné plnění – schovatel není v intencích dodání nemovité věci příjemcem ani poskytovatelem tohoto zdanitelného plnění; je to pro něj pouze předmět úschovy (zde inomínátní „svěřenecké“) smlouvy, k němuž má smluvně jednoznačně vymezená dispoziční oprávnění. Iniciálně tedy schovatel nepřijímá předmět úschovy jménem prodávajícího jakožto úplatu ve smyslu § 21 odst. 1 věty první ZDPH. Úplatou za zdanitelné plnění se předmět úschovy stává až tehdy, nastanou-li v souladu s příslušnými ujednáními svěřenecké smlouvy podmínky k tomu, aby jej schovatel vyplatil prodávajícímu (zde stěžovateli) jakožto kupní cenu. K přijetí úplaty za zdanitelné plnění pak dojde až v okamžiku, kdy předmět úschovy bude jakožto kupní cena schovatelem skutečně vyplacen prodávajícímu (případně kdy schovatel s kupní cenou naloží dle jiných oprávněných pokynů prodávajícího [...]) S ohledem na výše uvedené shledává Nejvyšší správní soud důvodnou stěžovatelovu kasační námitku, že dne 15. 12. 2015, tedy v den složení částky odpovídající kupní ceně dle kupní smlouvy ze dne 14. 12. 2015 do úschovy svěřeneckého správce, nepřijal úplatu za zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 věty první ZDPH. Na základě uvedené skutkové okolnosti tudíž nevznikla stěžovateli povinnost přiznat daň z přidané hodnoty. Jelikož krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku s názorem žalovaného ztotožnil, je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“*

[18] Ve shodě s žalovaným je třeba připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 175/2014 - 24, ve kterém kasační soud ve vztahu k právní úpravě povinnosti k úhradě penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků účinného do 31. 12. 2006 zdůraznil, že „*povinnost platit penále tedy vzniká ze zákona prvním dnem prodlení s placením daně a každý den prodlení se částka penále navyšuje podle pravidel pro jeho výpočet uvedených v § 63 odst. 2 a 3 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně matematickou operací dospěje k výši penále k určitému dni, kterou daňovému subjektu pouze sděluje (vyrozumívá jej o ní) formou platebního výměru. Platební výměr na penále z prodlení s placením splatné částky daně podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je pouze deklaratorním správním aktem, kterým nedochází ke vzniku, změně nebo zániku práv*

a povinností, ta jsou jím pouze deklarována (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 - 72).“

[19] Žalovaný v odst. 16 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 14828/19/5200-10422-705050 s odkazem na právě citovaný judikát vyslovil názor, že penále z prodlení je obdobným institutem jako úrok z prodlení upravený v daňovém řádu a je s ním zcela srovnatelný, neboť i platebním výměrem vydaným podle daňového řádu se daňovému subjektu pouze sděluje výše úroku k určitému dni. Za takové situace však nelze odhlédnout od judikatury Nejvyššího správního soudu, která se za účinnosti zákona o správě daní a poplatků vytvořila k přípustnosti postupu správního soudu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy je správnímu soudu v době rozhodování o zákonnosti platebního výměru na penále (úrok z prodlení) známo, že platební výměr na daň samotnou byl správním soudem v mezidobí zrušen a není v době rozhodování soudu o žalobě týkající se úroku z prodlení v právní moci.

[20] Již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 – 68, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměřům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.“* Zdůraznil rovněž povahu penále, jako příslušenství daně, které musí sledovat osud samotné daňové povinnosti. Ačkoli takovou povahu penále výslovně stanovil § 58 zákona o správě daní a poplatků, není pochyb, že ji má rovněž úrok z prodlení hrazený daňovým subjektem. Daňový řád v § 2 odst. 5 stanoví, že příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.

[21] Stěžovatel v podání ze dne 3. 3. 2022, které bylo zdejšímu soudu doručeno téhož dne, poukázal na fakt, že v návaznosti na doručení zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 274/2020 - 20 mu byly neoprávněně vyměřené částky finančním úřadem vráceny, a to včetně vyměřeného úroku z prodlení na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015 ve výši 318 409 Kč. Ani tato skutečnost nemá vliv na přezkoumatelnost dříve vydaného platebního výměru na uvedený úrok. I zde je totiž ve prospěch přezkoumatelnosti takového platebního výměru k dispozici názor zdejšího soudu z naposledy uvedeného rozsudku, podle kterého by *„tak bylo možno říci, že poté, kdy bude pravomocně ukončeno řízení o doměření daně, pak v závislosti na výsledku bude případně odepsáno i penále, pokud se zjistí, že dlužník vůbec nebyl v prodlení s placením daně, nebo že dlužná daň a tím i penále bylo nižší. Znamenalo by to ovšem, že po určitou dobu zde budou existovat pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti. To samo o sobě lze považovat za důvod pro jejich zrušení.“*

[22] Na uvedený rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009 - 45, byť v podmínkách předepsání penále za nesplnění povinnosti provést včas odvod za porušení rozpočtové kázně. Nadále vycházel z toho, že penále je příslušenství daně (ve smyslu legislativní zkratky v § 1 zákona o správě daní a poplatků) bezvýhradně sledující osud daně a pokud krajský soud rozhodoval o penále za situace, kdy nebylo v právní moci rozhodnutí o daňové povinnosti, měl platební výměr na penále zrušit. Oproti předchozímu rozsudku „posunul“ uvedené východisko a řídil se jím

pokračování

i v situaci, kdy byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti. I za takové situace musí podle zdejšího soudu osud penále následovat osud daně samotné, a proto zrušil zrušující rozhodnutí krajského soudu týkající se sdělení penále.

[23] Výjimky z pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat restriktivně. Judikatura Nejvyššího správního soudu však zřetelně ústí v závěr, že v souzené věci jde právě o jednu z nemnohých výjimek, kdy znalosti konkrétního vývoje řízení o daňové povinnosti „mají přednost“ před argumentem, že v době vydání a nabytí právní moci platebního výměru na úrok z prodlení bylo rozhodnutí o daňové povinnosti v právní moci a správce daně nepostupoval nezákonně, pokud z uvedeného stavu vycházel.

[24] S poukazem na shora uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[25] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci stěžovatel, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadl žalobou.

[26] Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 8 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti). Stěžovatel byl před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem.

[27] Za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší odměna za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tyto dva úkony právní služby v částce 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč) a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč (2 x 300 Kč). Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 1 428 Kč. Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před krajským soudem částku 8 228 Kč.

[28] Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tento úkon právní služby v částce 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 714 Kč. Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem částku 4 114 Kč.

[29] Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu